

ærede Mindretal om, at ialfald Hensynet til Børnene, om virkelig ogsaa denne Betragtning i det Hele kan gjøres gjældende, vil modarbejde dette Hensyn til Enken, thi naar Børnene ikke faa Ret til Understøttelse, vil Embedsmanden være opfordret til at spare sin Formue for Børnernes Skyld. Naar vi sige, at dersom Embedsmanden dør uden at efterlade det Mindste, skulde Børnene være henviste til det Samme, som alle andre uformuende Menneffers Børn, vil der heri være den Opfordring, som skulde sættes overfor Enken, for Embedsmændene til at sikkre deres Børn en bedre Fremtid, forinden de dø. Den Betragtning, som det ærede Medlem fremførte, vil altsaa modarbejdes, naar vort Forslag om at udskyde 3die Stykke i § 9 vedtages. Seg kan ikke negte, at det ærede Mindretals Betragtning af Embedsstanden i det Hele taget er mig ganske forunderlig. Han talte om, at Embedsmænds Børn ikke vilde være istand til selv at fortjene deres Opførelse, førend de vare 18 Aar gamle, idet de ikke tidligere vare saaledes uddannede, at de kunde foretage sig Noget, og han søiede til, at man dog vel ikke vilde forlange, at de skulde træde i Tjeneste som almindeligt Dyende. Men jeg siger: Hvorfor ikke? Ere Embedsmændene og deres Børn da stillede saaledes over den hele Befolkning, at de ikke have denne Udvei? Naar en Stomager dør, maa hans Børn da ikke træde ind og blive Dyende, naar der ingen Efterladenskaber er, for at de kunne komme ind i andre Livsstillinger, og skulle en Statsraads eller Rancelliraads Børn være stillede anderledes end en Stomagers Børn? Seg kan ikke forstaa det Raisonnement, man her vil gjøre gjældende. Dette — siger man — vil man vel ikke forlange; ja, siger jeg, det ville vi, og det er fornødt og aldeles berettiget at forlange det. Er en Embedsmands Søn, naar han er 14 Aar gammel, og der ikke er nogen anden Udvei for ham, for god til at gaa i Stomagerlære eller til at fare tilsøs som Skibsdreng, eller komme i

Handelslære, er han for god dertil? Maa alle andre Forældres Børn se at komme i Bet paa en eller anden Maade, skulde det da være nedsettende for Embedsstanden i det Hele, at dens Børn maa se at komme i Bet, naar Forældrene ikke kunne efterlade dem Midler til at gaa en anden Vej. Seg kan ikke forstaa, jeg kan ikke begribe dette Raisonnement. Seg tror ikke, at Embedsstanden gavner sig selv overfor Befolkningen i det Hele ved at fremsætte slige Anskuelser; jeg tror, at den gjorde bedst i ikke at lade slige Anskuelser komme frem, det kan albrig gavne Embedsstandens Stilling i Samfundet. Det ærede Mindretal mente, at, naar vi skode Paragrafen ud og henviste til Bevilling gennem Finantsloven, vilde dette ikke sige Noget, det vilde da kun blive undtagelsesvis, at der blev givet saadan Understøttelse; ja, men det er jo netop dette, Stortallet vil, at det kun skal være undtagelsesvis og ikke Regel. Som Regel anse vi det for noget aldeles Forkasteligt, men der kan være visse Tilfælde, hvor det kan være rigtigt. (H. C. D. Müller: Hvilke?). Ja, det vil det ærede Medlem kunne faa at vide, naar han sidder i Rigsdagen til den Tid, saa vil han kunne gjøre sin store Indflydelse gjældende ved den Leilighed. — Seg skal forøvrigt med Hensyn til et Ord, der blev brugt, ogsaa af det ærede Mindretal, nemlig, at man skulde sige Efterløn istedetfor Pension, bemærke, at jeg ikke tror, at det er rigtigt at benytte dette Udtryk (En Stemme: Jo.). Seg siger, at det ikke er rigtigt. Dersom man kalder det Efterløn, er man ikke berettiget til at negte nogen Embedsmand denne Efterløn, thi saa er det Noget, han har fortjent. Selv om han har begaaet Misligheder eller er vanæret i den offentlige Mening, kan han vel blive affat og straffet derfor, men den Løn, han har fortjent, kan man ikke betage ham; naar man siger, at det er hans Løn (Afbrydelse). Jo netop! Kalder man det Efterløn, har man ikke Ret til at træffe saadanne Bestemmelser i Pensionsloven,